Souhlasím s prohlášením Charty 77 z 1. 1. 1977

VÝSTAVA PODPISŮ PRVNÍCH ZVEŘEJNĚNÝCH SIGNATÁŘŮ CHARTY 77

Originály podpisů prvních signatářů Prohlášení Charty 77, které byly již před třiceti lety uloženy do vyšetřovacího spisu Státní bezpečnosti, představují unikátní sbírku autografů. Jsou také autentickým svědectvím o významné události v dějinách komunistického režimu.

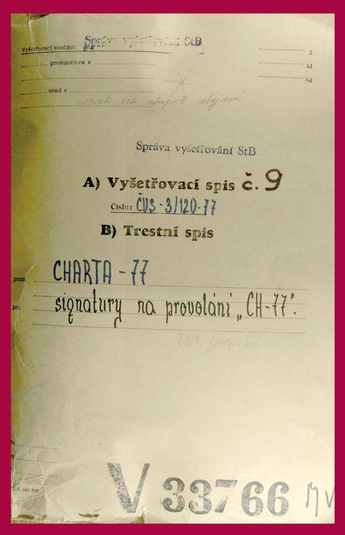
Správa vyšetřování StB

A) Vyšetřovací spis č. 9

Číslo: ČUS-3/120-77

B) Trestní spis

CHARTA - 77

signatury na provolání „CH-77".

V 33766 MV

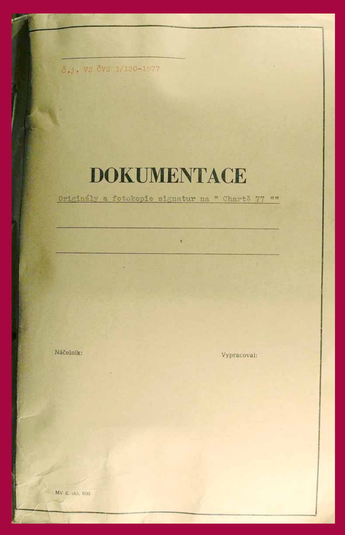
DOKUMENTACE

Originály a fotokopie signatur na " Chartě 77 "

Náčelník: Vypracoval:

> Obálka a první strana vyšetřovacího spisu StB, kde jsou uloženy podpisy signatářů Charty 77 z ledna 1977 (AMV, V-33766 MV, svazek č. 9)

Spektrum bylo úplné, a i když to třeba nelze vyčíst přímo z podpisů na těch různých protestech, ve skutečnosti se právě v této době, v těsnější či volnější souvislosti s případem Plastiků, sblížily a neformálně – prostřednictvím různých nově navázaných kontaktů a přátelství – propojily hlavní okruhy, které byly do té doby víceméně izolovány a které představovaly základní masiv budoucí Charty 77.

Václav Havel – *Dálkový výslech* (1986)

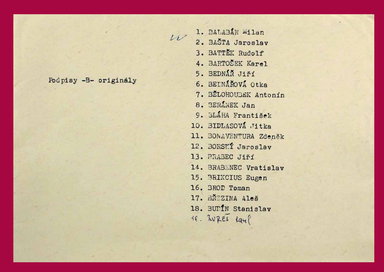
Podpisy -B- originály

1. DALABÁN Milan
2. DAŇA Jaroslav
3. DATTĚK Rudolf
4. DAITRČÍK Karel
5. BEDNÁŘ Jiří
6. BEHNÍKOVÁ Otka
7. BĚLOHOUBEK Antonín
8. BENEŠEK Jan
9. BLÁHA František
10. BIELASOVÁ Jitka
11. BONAVENTURA Zdeněk
12. BORŮ Jaroslav
13. BRABEC Jiří
14. BRABENEC Vratislav
15. BRICIUS Eugen
16. BROD Tomáš
17. BŘEZINA Aleš
18. BUFÍN Stanislav

> Podpisy vyšetřovatelé StB roztřídili do dopisních obálek podle prvních písmen příjmení signatářů (AMV, V-33766 MV, svazek č. 9)

> Dne 6. ledna 1977 bylo poprvé zveřejněno *Prohlášení Charty 77.* Publicitu v západních médiích zajistil dopředu spisovatel Pavel Kohout prostřednictvím svého přítele, západoněmeckého novináře Hans-Petera Riese. Ten přesvědčil šéfredaktory významných západoevropských deníků (německého *Frankfurter Allgemeine Zeitung*, britských *Times*, amerických *New York Times* a francouzského *Le Monde*), aby zpráva o jejím vzniku vyšla současně. Původně měly být informace o Chartě 77 otisknuty o den později, avšak pařížský deník vycházel již ve večerních hodinách. Zprávu o nové události v sovětském bloku záhy převzala další západní média, především rozhlasové stanice.

THE TIMES

Basis of settlement reached on earlier retirement from pits

Manifest challenge by Prague dissidents

Rebels set Britons free

> Titulní strana britských Times, které otiskly jako jedny z prvních deníků informace o Prohlášení Charty 77

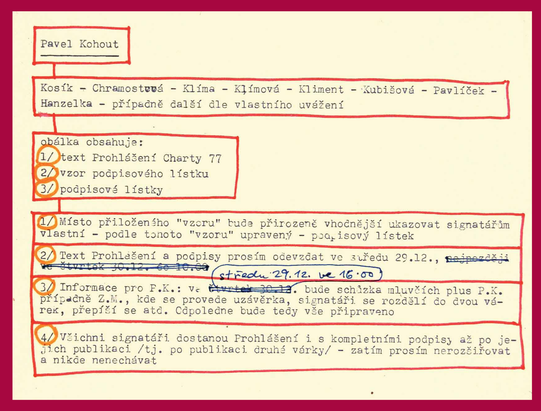
Pavel Kohout

Kosík - Chramostová - Klíma - Klímová - Kliment - Kubišová - Pavlíček - Hanzelka - případně další dle vlastního uvážení

obálka obsahuje:
1/ text Prohlášení Charty 77
2/ vzor podpisového lístku
3/ podpisové lístky

1/ Místo přiloženého "vzoru" bude přirozeně vhodnější ukazovat signatářům vlastní - podle tohoto "vzoru" upravený - podpisový lístek

2/ Text Prohlášení a podpisy prosím odevzdat ve středu 29.12., ~~nejpozději ve čtvrtek 30.12. do 16.00~~ středu 29.12. ve 16.00

3/ Informace pro P.K.: ve ~~čtvrtek 30.12.~~ středu, bude schůzka mluvčích plus P.K. případně Z.H., kde se provede uzavěrka, signatáři se rozdělí do dvou vůrex, přepíší se atd. Odpoledne bude tedy vše připraveno

4/ Všichni signatáři dostanou Prohlášení i s kompletními podpisy až po jejich publikaci /tj. po publikaci druhá vůrky/ - zatím prosím nerozšiřovat a nikde nenechávat

> Instrukce Václava Havla před sbíráním podpisů, určena pro Pavla Kohouta, prosinec 1976 (archiv Pavla Kohouta)

> Signatáři *Prohlášení Charty 77* kritizovali „politickou a státní moc" za nedodržování lidských a občanských práv, k jejichž dodržování se Československo zavázalo při podpisu Závěrečného aktu Konference o bezpečnosti a spolupráci v Evropě. V dokumentu signatáři vyzvali představitele domácího režimu k nápravě tohoto stavu a k zahájení konstruktivního dialogu o tomto tématu.

> Charta 77 měla podle představ autorů zakládajícího textu v budoucnosti především „upozorňovat na různé konkrétní případy porušování lidských a občanských práv, připravovat jejich dokumentaci, navrhovat řešení, předkládat různé obecnější návrhy směřující k prohlubování těchto práv a jejich záruk, působit jako prostředník v případných konfliktních situacích, které může bezpráví vyvolat, apod.".

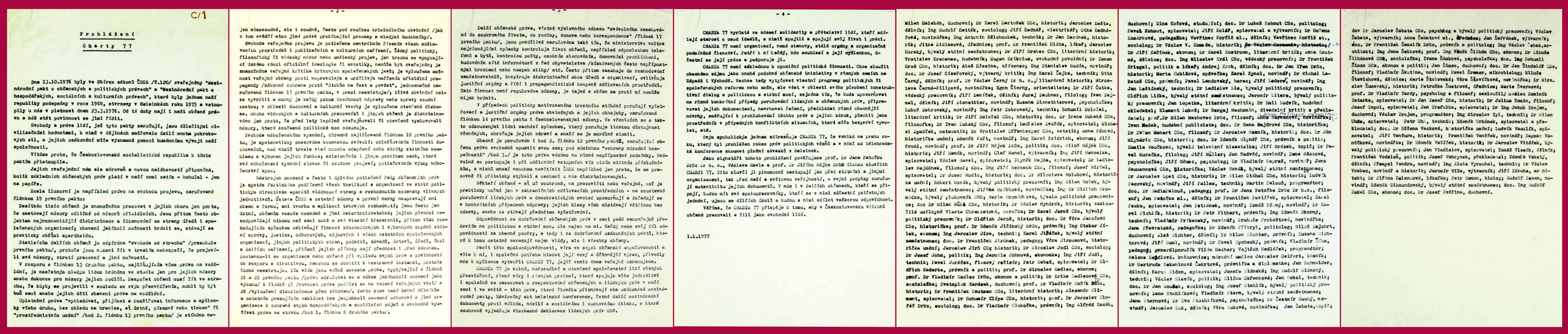
C/1

Prohlášení Charty 77

Dne 13.10.1976 byly ve Sbírce zákonů ČSSR /č.120/ zveřejněny "Mezinárodní pakt o občanských a politických právech" a "Mezinárodní pakt o hospodářských, sociálních a kulturních právech", které byly jménem naší republiky podepsány v roce 1968, stvrzeny v Helsinkách roku 1975 a vstoupily u nás v platnost dnem 23.3.1976. Od té doby mají i naši občané právo a náš stát povinnost se jimi řídit.

Svobody a práva lidí, jež tyto pakty zaručují, jsou důležitými civilizačními hodnotami, k nimž v dějinách směřovalo dosud mnoho pokrokových sil, a jejich uzákonění ahže významně pomoci humánnímu vývoji naší společnosti.

Vítáme proto, že Československá socialistická republika k tomto paktům přistoupila.

Jejich zveřejnění nám ale zároveň a novou naléhavostí připomíná, kolik základních občanských práv platí v naší zemi zatím - bohužel - jen na papíře.

Zcela tlumorný je například právo na svobodu projevu, zaručované článkem 19 prvního paktu:

Desítka tisíc občanů je zmocněno pracovat v jejich oboru jen proto, že zastávají názory odlišné od názorů oficiálních. Jsou přitom často obejitem nejrozmanitější diskriminace a tlumočení se strany úřadů i společenských organizací; zbaveni jakékoli možnosti bránit se, stávají se prakticky obětmi apartheidu.

Statisíc dalších občanů je odpírána "svoboda od strachu" /preambule prvního paktu/, protože jsou nuceni žít v trvalém nebezpečí, že projevíli své názory, stratí pracovní a jiné možnosti.

V rozporu s článkem 13 druhého paktu, zajišťujícím všem právo na vzdělání, je neočekávaně mladým lidem bráněno ve studiu jen pro jejich názory anebo dokonce pro názory jejich rodičů. Despotet občanů musí žít ve strachu, že kdyby se projevili v souladu se svým přesvědčením, mohli by být buď sami anebo jejich děti zbaveni právo na vzdělání.

Uplatnění práva "vyhledávat, přijímat a rozšiřovat informace a myšlenky všeho druhu, bez ohledu na hranice, ať ústně, písemně nebo tiskem" /čl "prostřednictvím umění" /bod 2. článku 13 prvního paktu/ je stříhno nejen mimosoudně, ale i soudně, často pod rouškou kriminálního obvinění /jak o tom svědčí mimo jiné právě prohlížející procesy s mladými hudebníky/.

Svoboda veřejného projevu je potlačena centrálním řízením všech sdělovacích prostředků i publicistních a kulturních zařízení. Žádný politický, filosofický či vědecký názor nebo umělecký projev, jen trochu se vymykající úzkému rámci oficiální ideologie či estetiky, nemůže být zveřejněn; je znemožněna veřejná kritika krizových společenských jevů; je vyloučena možnost veřejné obrany proti nepravdivým a urážlivým nařčením oficiální propagandy /důkazné ochrana proti "útoku na čest a pověst", jednomanžel zaručovaná článkem 17 prvního paktu, v praxi neexistuje/; lživé obvinění nelze vyvrátit a marný je každý pokus dosáhnout nápravy nebo opravy soudní cestou v oblasti duchovní a kulturní tvorby je vyloučena otevřená diskuse. Mnoho vědeckých a kulturních pracovníků i jiných občanů je diskriminováno jen proto, že před lety legálně zveřejňovali či otevřeně vyslovovali názory, které současná politická moc odsunula.

Svoboda náboženského vyznání, zhruba zajišťovaná článkem 18 prvního paktu, je systematicky omezována mocenskou svévolí: ohleděvámi činnosti duchovních, nad nimiž trvale visí hrozba odejetí nebo ztráty státního souhlasu s výkonem jejich funkcí; existencím i jiným postihům osob, kteří své náboženské vyznání slovem či skutkem projevují; potlačováním výuky náboženství apod.

Některým omezení a často i úplnému potlačení řady občanských práv je systém faktického podřízení všech institucí a organizací ve státě politickým direktivám aparátu vládnoucí strany a rozhodnutím mocenky vlivných jednotlivců. Ústava ČSSR a ostatní zákony a právní normy neupravují ani obsah a formu, ani tvorbu a aplikaci takových rozhodnutí; jsou často jen ústní, občanům vesměs neznámé a jimi nekontrolovatelná; jejich původ nesnejvýšejší říkaná nel není nikde v vlastní hierarchii, přitom však rozhodujícím způsobem ovlivňují činnost zákonodárných i výkonných orgánů státní správy, justice, odborových, zájmových i všech ostatních společenských organizací, jiných politických stran, podniků, závodů, ústavů, úřadů, škol a dalších zařízení, přičemž jejich příkazy mají přednost i před zákonem. Jestaneo-li se organizace nebo občané při výkonu svých práv a povinností do rozporu s článkem 13 druhého paktu, zajišťujícím všem právo na vzdělání, je neočekávaně mladým lidem bráněno ve studiu jen pro jejich názory anebo dokonce pro názory jejich rodičů. Despotet občanů musí žít ve strachu, že kdyby se projevili v souladu se svým přesvědčením, mohli by být buď sami anebo jejich děti zbaveni právo na vzdělání.

Další občanská práva, včetně výslovného zákazu "svévolného zasahování do soukromého života, do rodiny, domova nebo korespondence" /článek 17 prvního paktu/, jsou povětšinou narušována také tím, že ministerstvo vnitra nejrůznější způsoby kontroluje život občanů, nepřílišné odposlechem telefonů a bytů, kontrolou pošty, osobním sledováním, domovními prohlídkami, budováním sítě informátorů z řad obyvatelstva /získávaných často nepřípustnými hrozbami nebo nespak sliby/ atd. Často přitom zasahuje do rozhodování zaměstnavatelů, inspiruje diskriminační akce úřadů a organizací, ovlivňuje justiční orgány a řídí i propagandistické kampaně sdělovacích prostředků. Tato činnost není regulována zákony, je tajná a občan se proti ní nemůže nijak bránit.

V případech politicky motivovaného trestního stíhání porušují vyšetřovací a justiční orgány práva obviněných a jejich obhajoby, zaručované článkem 14 prvního paktu i Československými zákony. Ve vzmítcích se s takto odsouzenými lidmi zachází způsobem, který porušuje lidskou důstojnost věznějích, ohrožuje jejich zdraví a snaží se je morálně zlomit.

Obecně je porušován i bod 2. článku 12 prvního paktu, zaručující občanu právo svobodně opustit svou zemi pod záminkou "ochrany národní bezpečnosti" /bod 3./ je toto právo vázáno na různé nepřípustné podmínky. Svévolně se postupuje i při udělování vstupních víz cizím státním příslušníkům, a mnohé osobě nemohou navštívit ČSSR nepřízeň jen proto, že se pracovně či přátelsky stýkali s osobami u nás diskriminovanými.

Některé občané - ať už soukromě, na pracovišti nebo veřejně, což je prakticky nemožné jen v zahraničních sdělovacích prostředcích - na soustavné porušování lidských práv a demokratických svobod upozorňují a dožadují se v konkrétních případech nápravy; jejich hlasy však zůstávají většinou bez odezvy, anebo se stávají předmětem vyšetřování.

Odpovědnost za dodržování občanských práv v zemi padá samozřejmě především na politickou a státní moc. Ale nejen na ni. Každý nese svůj díl odpovědnosti za obecné poměry, a tedy i za dodržování uzákoněných paktů, které k tomu ostatně zavazují nejen vlády, ale i všechny občany.

Pocit této spoluodpovědnosti, víra ve smysl občanské angažovanosti a vůle k ní, i společná potřeba hledat její nový a důraznější výraz, přivedly mne k myšlence vytvořit CHARTU 77, jejíž vznik dnes veřejně oznamujeme.

CHARTA 77 je volná, neformální a otevřené společenství lidí různých přesvědčení, různé víry i různých profesí, které spojuje vůle jednotlivé i společně se zaměřovat o respektování občanských a lidských práv v naší zemi i ve světě - těch práv, která člověku přiznávají obě uzákoněné mezinárodní pakty, Závěrečný akt helsinské konference, četné další mezinárodní dokumenty proti válkám, násilí a sociálnímu i duchovnímu útisku, a které souhrnně vyjadřuje Všeobecná deklarace lidských práv OSN.

CHARTA 77 vyrůstá ze zájmů solidarity a přátelství lidí, kteří sdílejí starost o osud ideálů, a nikoli spojitá a spojující svůj život i úřad.

CHARTA 77 není organizací, nemá stanovy, stálé orgány a organizační podmínkou členství. Patří k ní každý, kdo souhlasí s její myšlenkou, účastní se její práce a podporuje ji.

CHARTA 77 není základnou k vyvíjení politické činnosti. Chce sloužit obecnému zájmu jako mnohé podobné občanské iniciativy v různých zemích na Západě i Východě. Nechce tedy vytyčovat vlastní programy politických či společenských reforem nebo změn, ale vůči v oblasti svého působení konstruktivní dialog s politickou a státní mocí, nejdéle tím, že bude upozorňovat na různé konkrétní případy porušování lidských a občanských práv, připravovat jejich dokumentaci, navrhovat řešení, předkládat různé obecnější návrhy, směřujících k prohlubování těchto práv a jejich záruk, působit jako prostředník v případných konfliktních situacích, které může bezpráví vyvolat, atd.

Svým symbolickým jménem zdůrazňuje CHARTA 77, že vzniká na prahu roku, který byl prohlášen rokem práv politických vězňů a v němž má bělehradská konference zkoumat plnění závěrů z Helsinek.

Jako signatáři tohoto prohlášení potřebujeme prof. Ir Jana Patočka DrSc ir h. c., Václava Havla a prof. Ir Jiřího Hájka DrSS členou mluvčích CHARTY 77. Jito mluvčí jí plnosomně zastupují jak před státními a jinými organizacemi, tak před naší a světovou veřejností, a svými podpisy zaručují autenticitu jejích dokumentů. V nás i v dalších občanech, kteří se připojí, budou mít své spolupracovníky, kteří se s nimi zdůsatní potřebných jednání, ujmou se dílčích úkolů a budou s nimi sdílet veškerou odpovědnost.

Věříme, že CHARTA 77 přispěje k tomu, aby v Československu vůčiní občané pracovali a žili jako svobodní lidé.

1.1.1977

Milan Dalabán, duchovní; Dr Karel Bartoňek CSc, historik; Jaroslav Daňa, dělník; Ing Rudolf Battěk, sociolog; Jiří Bednář, elektrikář; Otka Benešová, novinářka; Ing Antonín Bělohoubek, technik; Dr Jan Benešek, historik; Jitka Bielasová, důchodkyně; prof. Ir František Blažka, lékař; Jaroslav Borský, bývalý státní zaměstnanec; Dr Jiří Brabec CSc, literární historik; Vratislav Brabenec, hudebník; Eugen Bříčius, svobodné povolání; Dr Jonas Brod CSc, historik; Aleš Březina, zřízenec; Ing Stanislav Bufín, novinář, doc. Dr Josef Císařovský, výtvarný kritik; Ing Karel Čejka, technik; Otto Černý, dělník; prof. Ir Václav Černý Dr h. c., literární historik; Miroslava Černá-Filipová, novinářka; Egon Černý, orientalista; Dr Jiří Čutka, vědecký pracovník; Jiří Dienstbier, dělník; Juraj Jakubec, filolog; Ivan Jelínek, dělník; Jiří Jiesnitzer, novinář; Zuzana Jiesnitzerová, psycholožka; Luboš Dobrovský, novinář; Ing Petr Dobrovský, technik; Bohumil Doležal, literární kritik; Dr Jiří Doležal CSc, historik; doc. Dr Irena Dukeš CSc, filosofka; Dr Ivan Dukeš CSc, filosof; Ladislav Dvořák, spisovatel; Michael Lysáček, matematik; Dr František Zifferberger CSc, estetik; anna Fárová, historička umění; Zdeněk Fořt, novinář; Ing Karel Fridrich, ekonom; Jiří Frodl, novinář; prof. Dr Jiří Hájek DrSc, politik; doc. Miloš Hájek CSc, historik; Jiří Hanák, novinář; Olaf Hanel, výtvarník; Ing Jiří Hanzelka, spisovatel; Václav Havel, spisovatel; Zbyněk Hejda, spisovatel; Dr Ladislav Hejdánek, filosof; doc. Ing Jiří Hermach CSc, filosof; Josef Hiršal, spisovatel; Dr Josef Hodic, historik; doc. Dr Milislava Holubová, historička umění; Robert Horník, bývalý politický pracovník; Ing Milan Hořek, bývalý státní zaměstnanec; Jiřina Hrdková, novinářka; Ing Dr Oldřich Hromádko, bývalý plukovník SNB; Marie Hromádková, bývalá politická pracovnice; doc Dr Milan Hulík CSc, historik; Dr Václav Hyndrich, historik; zastoupilá umělkyně Vlasta Chramostová, herečka; Dr Karel Jaroš CSc, bývalý politický pracovník; Dr Oldřich Jaroš, historik; doc. Dr Věra Jarošová CSc, historička; prof. Dr Zdeněk Jičínský DrSc, právník; Ing Otakar Jílek, ekonom; Ing Jaroslav Jíra, technik; Karel Jiřička, bývalý státní zaměstnanec; doc Dr František Jirásek, pedagog; Věra Jirousková, historička umění; Jaroslav Jiří CSc historik; Dr Miroslav Jodl CSc, sociolog; Dr Josef John, politik; Ing Jarmila Johnová, ekonomka; Ing Jiří Judl, technik; Pavel Juráček, filmový režisér; Petr Kabeš, spisovatel; Dr Oldřich Kaderka, právník a politik; prof. Dr Miroslav Kadlec, ekonom; pmof. Dr Vladimír Kadlec DrSc, ekonom a politik; Dr Erika Kadlecová CSc, sociolečka; Svatopluk Karásek, duchovní; prof. Ir Vladimír Karfík DrSc, historik; Dr František Kautman CSc, literární historik; Alexandr Kliment, spisovatel; Dr Bohumír Klípa CSc, historik; prof. Dr Jaroslav Klofáč DrSc, sociolog; doc. Dr Vladimír Klokočka, právník; Ing Alfréd Kocáb, duchovní; Zina Kočová, studující; doc. Dr Luboš Kohout CSc, politolog; Pavel Kohout, spisovatel; Jiří Kolář, spisovatel a výtvarník; Dr Bořena Komárková, pedagožka; Vavřinec Korčiš st., dělník; Vavřinec Korčiš st., sociolog; Dr Václav V. Komda, historik; ~~Dr Václav Kornada, historik~~; Dr Jiří Kořínek, ekonom; Dr Karel Kostrom, literární kritik; Anna Koutná, dělnice; doc. Ing Miloslav Krá CSc, vědecký pracovník; Dr František Krtička, politik a lékař; Ivan Kraus, hráč; dělník; doc. Dr Jan Ivan CSc, historik; Marta Kubišová, zpěvačka; Karel Kynel, novinář; Dr Michal Lakatoš CSc, právník; Pavel Landovský, herec; Jiří Lederer, novinář; Ing Jan Lebiňský, technik; Dr Ladislav Lis, bývalý politický pracovník; Oldřich Liška, bývalý státní zaměstnanec; Jaromír Litera, bývalý politický pracovník; Jan Lopatka, literární kritik; Dr Emil Ludvík, hudební skladatel; Klement Lukeš; Dr Sergej Machonin, divadelní kritik a překladatel; prof.Dr Milan Machovec DrSc, filosof; Anna Marvanová, novinářka; Ivan Medek, hudební publicista; doc. Dr Hana Mejdrová CSc, historička; Dr Evžen Menert CSc, filosof; Dr Jaroslav Mezník, historik; doc. Dr Jiří Mlynárik CSc, historik; doc. Dr Zdeněk Mlynář CSc, právník a politik; Zemila Moučková, bývalá televizní hlasatelka; Jiří Mrázek, topič; Dr Pavel Murečko, filolog; Jiří Müller; Jan Nedvěd, novinář; Jana Nováková, psycholožka; Jiří Němec, psycholog; Dr Vladimír Neprsk, novinář; Jana Neumannová CSc, historička; Václav Novák, bývalý státní zaměstnanec; Dr Jaroslav Opat CSc, historik; Dr Jan Otčenášek CSc, historik; Ludvík Pacovský, novinář; Jiří Pallas, technik; Martin Palouš, programátor; doc. Dr Radimír Palouš, pedagog; prof. Dr Jana Patočka DrSc Dr h.c., filosof; Jan Patočka ml., dělník; Dr František Pavlíček, spisovatel; Karel Pecka, spisovatel; Jan Petránek, novinář; Tomáš Pěnaj, novinář; Dr Karel Pichlík, historik; Dr Petr Pithart, právník; Ing Zdeněk Pokorný, technik; Vladimír Průšanský, novinář; Drahuše Probostová, novinářka; Jana Přerovská, pedagožka; Dr Zdeněk Přibyl, politolog; Miloš Rejchrt, duchovní; Aleš Richter, dělník; Dr Milan Richter, právník; Zuzana Richterová; Jiří Ruml, novinář; Dr Pavel Rychecký, právník; Vladimír Řiha, pedagog; generálporučík Vilém Sacher; Vojtěch Sedláček, programátor; Helena Sedláková, tmlooovnice; národní umělec Jaroslav Seifert, básník; Dr Gertruda Sekaninová Čakrtová, právnička a diplomatka; Jan Schneider, dělník; Karel Sidon, spisovatel; Josefa Sládková; Ing Rudolf Slánský, technik; Václav Slavík, politik; Eliška Zrkenková; Jan Sokol, technik; doc. Dr Jan Soukup, sociolog; Ing Josef Staňík, technik; bývalý politický pracovník; Jana Stehlíková; Vladimír Štern, bývalý státní zaměstnanec; Jana Šternová; Dr Eva Stuchlíková, psycholožka; Dr Čestmír Suchý, novinář; Jaroslav Suk, dělník; Věra Sukova, novinářka; Jan Šabata, topič;

dov Dr Jaroslav Šabata CSc, psycholog a bývalý politický pracovník; Václav Šabata, výtvarník; Anna Šabatová ml., ~~dělnice~~; Jan Šafránek, výtvarník; doc. Dr František Šamalík DrSc, právník a politolog; Ing Václav Šašek, architekt; Ing Jana Šašková; prof. Ing Věněk Šilhán CSc, ekonom; Dr Hilude Šiklanová CSc, socioložka; Ivana Šiková, psycholožka; doc. Ing Bohumil Šimon CSc, ekonom a politik; Jan Šimsa, duchovní; doc. Dr Jan Tomáš CSc, filosof; Vladimír Škutina, novinář; Pavel Šremer, mikrobiolog; Milude Štěvíková, dělnice; Marie Štolcová; Věra Šťovíčková, novinářka; Dr Miroslav Šimavský, historik; Petruška Šustrová, dělnice; Marie Švarnová; prof. Dr Vladimír Tardy, psycholog a filosof; zesnulý umělec Dominik Tatarka, spisovatel; Dr Jan Tesař CSc, historik; Dr Julius Tomín, filosof; Josef Topol, spisovatel; Jan Trefulka, spisovatel; Dr Ing Jakub Trojan, duchovný; Václav Trojan, programátor; Ing Miroslav Tyl, technik; Dr Milan Uhde, spisovatel; Petr Uhl, technik; Zdeněk Urbánek, spisovatel a překladatel; doc. Dr Růžena Vacková, historička umění; Ludvík Vaculík, spisovatel; Jiří Vančura, historik; František Vaníček, novinář; Dagmar Vaněčková, novinářka; Dr Zdeněk Vašíček, historik; Dr Jaroslav Vítůfek, bývalý politický pracovník; Jan Vladislav, spisovatel; Tomáš Vlasák, dělník; František Vodolán, politik; Josef Vohrzek, překladatel; Zdeněk Vokatý, dělník; Přemysl Vondra, novinář; Ing Alois Vyroubal, technik; Dr Václav Vrabec, novinář a historik; Jaromír Ríšo, výtvarník; Jiří Zábrda, architekt; Dr Jiřina Zelenková, lékařka; Petr Zeman, biolog; Rudolf Zeman, novinář; Zdeněk Zikmundovský, bývalý státní zaměstnanec; doc. Ing Rudolf Zukal CSc, ekonom; doc. Dr Josef Zvěřina, duchovní.

> Tuto kopii Prohlášení Charty 77 a seznam prvních zveřejněných signatářů zabavili 6. ledna 1977 příslušníci StB při domovní prohlídce u Václava Havla (ABS, V-33766 MV, svazek č. 16)

> K Chartě 77 se mohl přihlásit každý podpisem *Prohlášení Charty 77*, kde byla pouze uvedena následující podmínka pro přijetí nového signatáře: „souhlasí s její myšlenkou, účastní se její práce a podporuje ji".V první vlně byla publikována jména 241 signatářů, jejichž podpisy – spolu s několika dalšími – zabavila Státní bezpečnost v lednu 1977 (zejména při zadržení Václava Havla, Ludvíka Vaculíka a Pavla Landovského, když vezli do parlamentu, úřadu federální vlády a ČTK předat originál *Prohlášení Charty 77* s původními dopisy).

> Definitivní podoba celé akce (hlavními režiséry byli Václav Havel a Pavel Kohout) byla domluvena na několika schůzkách v prosinci 1977. První se uskutečnila patrně 11. prosince 1976 (jiným uváděným datumem je 10. prosinec 1976 – uvádí ho např. Václav Havel a Petr Uhl) v bytě překladatele Jaroslava Kořána, vedle zmíněné dvojice spisovatelů se setkání zúčastnil Jiří Němec, Zdeněk Mlynář a Václav Vendelín Komeda; dalších diskusí také Petr Uhl, Jiří Hájek, Ludvík Vaculík a Pavel Bergmann (podle Petra Uhla také Pavel Landovský). Na schůzkách byl po diskusi domluven systém reprezentace všech signatářů – Chartu 77 zastupovala trojice mluvčích: spisovatel Václav Havel, bývalý ministr zahraničních věcí z Pražského jara Jiří Hájek a univerzitní profesor filosofie Jan Patočka. Výběr jednotlivých osob odpovídal předpokládaným hlavním názorovým proudům vznikajícího společenství.

Vánoce toho roku i Nový rok jsem prožil v atmosféře příprav a očekávání. Společně s ostatními členy Charty 77 jsem sbíral podpisy v okruhu přátel a s Havlem a s Patočkou, jako mluvčími společenství, které se rozrůstalo, jsem jednal o náplni naší činnosti. S Havlem jsme měli zpočátku trochu konvenční vztah, daný snad rozdílem věku i vědomím našeho rozdílného postavení. Myslím, že přehrada se odbourávala už při setkáních v Ruzyni za výslechů a potom po Havlově návratu z vazby v květnu 1977. U Patočky, jehož jsem znal vlastně jen jako čtenář (a nutno přiznat, ne vždy dost pozorný), jsem naproti tomu od prvního setkání cítil otevřený, upřímný vztah čistého a moudrého člověka.

Jiří Hájek – *Paměti* (před rokem 1989)

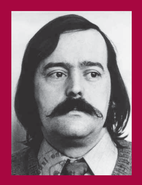

> Fotografii Jaroslava Kořána používali sledovači StB pro jeho identifikaci (ABS, f. IV. S-SNB)

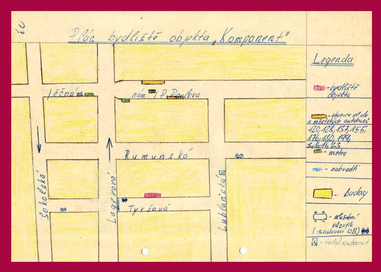

> Plánek bydliště Jaroslava Kořána z návrhu příslušníků StB na jeho sledování 11. prosince 1976 (ABS, f. IV. S-SNB, Akce „Komponent")